

優しい死神の 飼い方

ภารกิจวิญญาณของ
ยมทูตสี่ขาผู้อ่อนโยน

ชินัน มิทิตะ เขียน
อัครศร ทองปัสโลว์ แปล

❖
優しい死神の飼育方
❖

ภารกิจวิญญาณของ
ยมทูตสี่ขาผู้อ่อนโยน

ชินเน็น มิกิโตะะ เซียน
อัครเศท ทองปัสโลว์ แปลา

ภารกิจวิญญาณของยมทูตสีขาวผู้อ่อนโยน 優しい死神の飼い方

จินเน็น มิกิโตะ : เขียน

อิศเรศ ทองปัสโลว์ : แปล

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-515-987-6

พิมพ์ครั้งแรก สิงหาคม 2564

YASASHII SHINIGAMI NO KAIKATA by Mikito Chinen

Copyright © Mikito Chinen 2013

All rights reserved.

Original Japanese edition published by Kobunsha Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with Kobunsha Co., Ltd., Tokyo

in care of Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo

Thai language translation copyright © 2021 by Nation International Edutainment Public Company Limited

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

จินเน็น, มิกิโตะ.

ภารกิจวิญญาณของยมทูตสีขาวผู้อ่อนโยน.-- กรุงเทพฯ : เนชั่น อินเตอร์เนชันแนล เอ็ดดูเทนเมนท์, 2564.
476 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. อิศเรศ ทองปัสโลว์, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
895.63

ISBN 978-616-515-987-6

เจ้าของผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

สำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์

บริษัท เนชั่น อินเตอร์เนชันแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการและประธานเจ้าหน้าที่การเงิน วรพจน์ จรรย์โกมล

ผู้อำนวยการกองบรรณาธิการ จูตกานต์ ธนาโอฬาร

บรรณาธิการ กัทธริยา จินตไพจิตร

ปก วรเทพ เสริมธนะพัฒน์กุล

รูปเล่ม นวรัตน์ เมืองสม

ผู้จัดการฝ่ายขายและการตลาด ณัฐชานันท์ เจริญภัทรเกียรติ

ฝ่ายขายและการตลาด จารุวรรณ นาคบำรุง สุภาพร แซ่ลือ ชญาณศุภวัฒน์ กันทอน ลภัสรดา สารไทย ภาคภูมิ ยินดี

สำนักงาน อาคารเล่าเป้งวัน 1 ชั้นที่ 24 เลขที่ 333 ซอยเฉยพ่วง ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจอมพล เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2091-5900 โทรสาร 0-2091-5928 www.nejavu.com, www.facebook.com/nejavu,
www.facebook.com/NationBooksFanPage

พิมพ์ที่ บริษัท ไอดี ออล ดิจิตอล พรินท์ จำกัด 52 ซอยเอกชัย 69 แขวงบางบอน เขตบางบอน กรุงเทพมหานคร 10150
โทรศัพท์: 02-899-5429-35

ราคา 350 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558 โดย บริษัท เนชั่น อินเตอร์เนชันแนล เอ็ดดูเทนเมนท์ จำกัด (มหาชน)

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้ รวมทั้งการจัดพิมพ์ ถ่ายทอด ไม้ว่ารูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการ ทางอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใดโดยไม่ได้รับอนุญาต

หากพบหนังสือมีปัญหาน้ำกัด หน้าล้น หน้าขาว หรือหน้าหาย สามารถขอเปลี่ยนใหม่ได้จากเจ้าหน้าที่ท่านซื้อ หรือติดต่อสำนักพิมพ์ โทรศัพท์ 0-2091-5900

คำนำสำนักพิมพ์

บางครั้งมนุษย์เราไม่ตระหนักถึงคุณค่าของเวลาที่เรามีอยู่ จึงต้องมาเสียใจในภายหลัง ถ้าโชคดียังอาจมีโอกาสได้แก้ไขสิ่งที่ทำพลาดไป แต่ถ้าโชคร้าย....ก็อาจได้เป็น 'วิญญาณติดที่'

ที่สถานพยาบาลแห่งหนึ่งบนเนินเขา คนไข้ระยะสุดท้ายของที่นี่ต่างก็มีเรื่องติดค้างอยู่ในใจ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของหญิงสาวที่ต้องจากกันไปในช่วงสงคราม คติชาตกรรมในคฤหาสน์ที่คนในเมืองต่างเล่าขานว่าเป็นครอบครัวผีดูดเลือด หรือจิตรกรผู้สูญเสียความสามารถในการวาดรูป

และทั้งหมดนั้นก็ล้วนเป็น 'ภารกิจ' ของเจ้าตูป ที่คงไม่มีใครนึกถึงว่าตัวตนที่แท้จริงจะเป็นยมทูตที่อาศัยร่างสุนัขลงมาบนโลกมนุษย์

สุดท้ายแล้วยมทูตคนชื่อผู้ไม่ค่อยจะเข้าใจหัวอกมนุษย์จะช่วยแก้ปมที่ค้างคาอยู่ในใจของแต่ละคนได้หรือไม่กัน...?

เนชั่นบุ๊กส์

NB LITE

สารบัญ

บทนำ	7
บทที่ 1 ยมทูตลงมือจับงานแรก	17
บทที่ 2 ยมทูตคลี่คลายคดีฆาตกรรม	83
บทที่ 3 ยมทูตเล่าขานงานศิลปะ	141
บทที่ 4 ยมทูตบอกเล่าความรัก	215
บทที่ 5 ยมทูตลงไปสู่เมือง	279
บทที่ 6 ยมทูตถึงคราววิกฤต	333
บทที่ 7 เมอร์รี่คริสต์มาสของยมทูต	401
บทส่งท้าย	463

NB LITE

บทนำ

สายลมหนาวเย็นที่มีหิมะเจือปน ปะทะกับขนสีทองของผม จกฉวย
เอาไออุ่นไปจากกาย

สัมผัสของ 'ความเหินห่าง' ที่เพิ่งจะได้ลิ้มรสเป็นครั้งแรก ทำให้ผม
รู้สึกเอือมระอา ไม่สิ นี่ไม่ใช่เวลาจะมาเอือมระอาอยู่ ด้วยความ
พลาดพลั้งของหัวหน้า ร่างกายนี้จึงมีขึ้นสำหรับช่วงฤดูร้อน ถ้าขึ้นปล่อยไว้
แบบนี้คงจะต้องแข็งตาย เพิ่งจะมาอยู่บนโลกได้แค่สามชั่วโมงก็ต้องจบชีวิต
เอาตื้อๆ มันก็น่าทุเรศไปหน่อย กับหัวหน้ายังพอว่า แต่คงไม่มีหน้าจะไป
แก้ตัวกับ 'นายท่าน' ได้นี่สิ

อ้อ! แนะนำตัวเข้าไปนิด ผมเป็นสุนัข ยังไม่มีชื่อหรอกนะ
...ไม่สิ ก็ไม่เชิงเสียทีเดียว คงต้องพูดแก้ไขเสียให้ถูกต้อง

ผมนั่นมีนิสัยชอบพะวงกับเรื่องรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ จึงมักจะโดน
เพื่อนร่วมงานล้อเลียนว่า 'จะวิตกจริตไปหน่อยละ' หรือไม่กี่ 'ทำตัวจุกจิกจู้จี้'
เป็นลูกสะใภ้ของมนุษย์ไปได้' แต่ถ้าหากไม่ใส่ใจให้ถึงรายละเอียด แล้วจะทำหน้าที่
บริหารรับใช้ของ 'นายท่าน' อย่างเต็มที่ได้อย่างไร

ขอแนะนำตัวใหม่อีกครั้งก็แล้วกัน ผมคือจิตวิญญาณสูงส่งที่ลงมาสู่โลกนี้ และมาอาศัยอยู่ในร่างของสุนัขเมื่อราวสามชั่วโมงก่อน ส่วนชื่อนั้น ก็มีชื่อแท้จริงอันไพเราะเพราะพริ้งที่ได้รับจาก ‘นายท่าน’ แต่สิ่งมีชีวิตในโลกนี้ ไม่อาจจะออกเสียง หรือรับฟังชื่อนั้นได้ ด้วยเหตุนี้ จะบอกว่าผมยังไม่มีชื่อบนโลกใบนี้ก็ได้

ถ้าพวกมนุษย์มาเห็นรูปร่างของผมในตอนเช้า ก็คงจะมองเห็นเป็นแค่สุนัขเพศผู้พันธุ์ที่เรียกว่า ‘โกล-เดิน-รี-ทรีฟ-เวอ’ เท่านั้น สุนัขตัวผู้สง่าผึ่งผาย ขนสีทองเป็นประกาย แต่นี้เป็นเพียงแค่ ‘ภาชนะ’ รูปร่างชั่วคราวเท่านั้น ตัวตนดั้งเดิมของผมนั้นเป็นตัวตนทางจิตวิญญาณซึ่งมนุษย์ผู้ต่ำต้อยไม่อาจจะรับรู้ หรือใช้เครื่องวัดเพื่อตรวจจับได้ ทว่าหากจะบอกว่ามนุษย์ไม่ได้ล่วงรู้ถึงการมีอยู่ของพวกเราเลยก็ไม่เชิง พวกเขารู้ว่า มีพวกเราอยู่ (แม้จะดูเหมือนจะไม่มั่นใจก็ตาม) และตั้งชื่อเรียกให้กับพวกเราเอาตามใจชอบ

พวกนั้นเรียกพวกเราว่า..... เอ เรียกว่าไงแล้วน้ำ? มันหนาวเสียจนหัวไม่ค่อยจะเล่น และเดิมทีผมก็ไม่เคยสนใจอยู่แล้วว่ามนุษย์จะเรียกพวกเราว่ายังไง..... อ้อ นึกออกแล้ว! ‘ยมทูต’ ไง ใช่ พวกมนุษย์เรียกเราว่า ‘ยมทูต’

พอพูดถึงยมทูต ดูเหมือนพวกมนุษย์ก็มักจะนึกภาพว่าเป็นโครงกระดูกสวมเสื้อคลุมดำ ถือเคียวขนาดเบ้อเริ่ม คอยเกี่ยวเอาชีวิตผู้คน ช่างหยาบคาย พวกเราไม่ได้รูปร่างแบบนั้นสักหน่อย และไม่เคยทำเรื่องป่าเถื่อนแบบนั้นด้วย

งานของพวกเราก็คือการเป็นสักขีพยานในการตายของมนุษย์ นำ ‘ดวงวิญญาณ’ ซึ่งได้รับการปลดปล่อยจากกรงขังที่เรียกว่าร่างกายไปหา ‘นายท่าน’ การเป็นเจ้าหน้าที่เก็บคืนมนุษย์ที่กลายเป็นตัวตนเชิงจิตวิญญาณ

ที่เรียกว่าดวงวิญญาณ และเป็นมัดคุเทศก์นำทางให้ นั่นแหละเคยเป็นงาน
ของผม ไซ้ ... 'เคยเป็น'

แล้วทำไมผู้สูงส่งอย่างผมจึงต้องมายืมร่างของสัตว์ จุดลงมาบนโลก
นะหรือ เรื่องนั้นมันก็มีสาเหตุลึกซึ้งอยู่

เอาเถอะ ถ้าอธิบายกันง่าย ๆ เอาแบบง่ายอย่างยิ่งยวดแล้วละก็...
น่าจะเรียกว่า 'ลดตำแหน่ง' ละมัง

ดวงวิญญาณของมนุษย์ที่ตายไป จะคืนกลับไปยัง 'นายท่าน' โดยการ
นำทางของพวกเรา แต่บางครั้งบางครั้ง นาน ๆ ที่จะมีคนที่ตายโดยยังมี
'ความอาลัย' อยู่ แม้จะตายไปแล้วก็ยังถูก 'ความอาลัย' นั้นผูกมัดเอาไว้
กลายเป็นวิญญาณที่ตกค้างอยู่บนพื้นโลก เป็นจิตวิญญาณที่มนุษย์เรียกว่า
'วิญญาณติดที่'

พวกวิญญาณติดที่เหล่านี้ เป็นปัญหาชวนปวดศีรษะ (แต่ยมทูตนั้นไม่มี
ศีรษะหรอกนะ) ใ้กับยมทูตผู้นำทางมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เมื่อกลายเป็น
วิญญาณติดที่ไปแล้ว ต่อให้พวกเราจะพยายามเกลี้ยกล่อมอย่างไรก็
ไม่คิดจะไปหา 'นายท่าน' แล้ว ยมทูตเองก็ไม่อาจจะดึงดันจุดกระชากลาก
วิญญาณไปได้ด้วย และหากดวงวิญญาณที่สูญเสียร่าง ออกมาเปลือยเปล่า
อยู่ข้างนอกตกค้างอยู่บนพื้นโลกนานไป ในที่สุดก็จะเริ่มกร่อนสลายไป
ไม่ต่างจากเหล็กที่ต้องลมทะเลที่มีไอเกลือ สุดท้ายก็สลายไปหมดสิ้น
กลายเป็นความ 'สิ้นไร้' โดยสมบูรณ์ และการดับสูญของดวงวิญญาณซึ่ง
เป็นสมบัติในครอบครองของ 'นายท่าน' นั้น นับเป็นความอัปยศอย่าง
ที่สุดสำหรับพวกเรา

ในหมู่พวกเรานั้น หากดวงวิญญาณที่ดูแลมีโอกาสสูงที่จะดับสูญไปก็
เท่ากับว่าผลงานย่าแก่ และนำเศร้าที่ผลงานในช่วงนี้ของหมึกย่าแก่ถึงขีดสุด

แต่ปัญหาไม่ได้อยู่ที่ผมต่อความสามารถ หากอยู่ที่ช่วงเวลาและพื้นที่ที่ผมดูแลอยู่ หลักฐานก็คือผลการทำงานของยมทูตประจำประเทศที่ชื่อว่าญี่ปุ่นในศตวรรษที่ 21 เช่นเดียวกับผมนั่นโดยทั่วไปแล้วก็จะไม่รุ่งเอาเสียเลย

ดังนั้นผมจึงได้แปลง ‘วาทาจิญาณ’ ที่เป็นเสมือนเสียงของพวกเราบอกกับหัวหน้าที่สังกัดอยู่โดยตรงว่า ‘ที่ผลงานย่ำแย่เนะ ปัญหามันอยู่ที่วิถีชีวิตของผู้คนที่อาศัยอยู่ในประเทศนี้ในยุคนี้ครับ’

หัวหน้าที่เข้าอกเข้าใจ ยอมเผื่อหูไว้รับฟังข้อแก้ตัวของผม (แน่นอนว่าหัวหน้าที่เป็นตัวตนทางวิญญาณย่อมไม่มีหู) ผมก็เลยได้ใจ ดันทะเล่ส่งเสริมไปว่า ‘ตราบเท่าที่ไม่เข้าไปสัมผัสด้วยระหว่างที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่ การจะยกระดับผลงานก็คงจะยากนะครับ’

‘เข้าใจละ’ หัวหน้าเห็นด้วยกับวาทาจิญาณของผม จากนั้นก็เอ่ยคำพูดที่เกินคาดหมายออกมา

‘ถ้าฉันก็ขอมอบหมายหน้าที่นี้ให้เธอเสียเลยก็แล้วกัน’

ผมถึงกับอึ้ง พวกมนุษย์ไม่มีทางที่จะรับรู้ถึงพวกเราที่อยู่คนละมิติกัน แม้ไข่ว่าจะไร้วิธีสื่อสารโดยสิ้นเชิงเสียทีเดียว ยังอาจจะแทรกแซงทางวิญญาณโดยตรง พูดคุยโดยใช้วาทาจิญาณ เข้าฝัน ฯลฯ แต่แม้จะทำแบบนั้น โดยทั่วไปก็จะถูกมองแค่ว่า ‘คิดไปเอง’ บางกรณีถึงกับถูกคิดว่าเป็นไปไม่ได้ เพราะสาทกนินซะแล้ว’ ไปเสียนี้

ในตอนแรกผมก็นึกว่าหัวหน้าพูดเล่น แต่พอตระหนักในความเป็นจริงว่าหัวหน้านั้นเอาจริงเอาจัง ไม่เคยพูดเล่นมาก่อนก็ชักจะลนลานขึ้นมา

‘พวกมนุษย์ไม่มีทางรับรู้ถึงพวกเราได้จนกว่าจะกลายเป็นดวงวิญญาณนะครับ การจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับอย่างลึกซึ้งกับมนุษย์ที่ยังมีชีวิตอยู่นั้นเป็นไปไม่ได้ แถมการปล่อยให้มนุษย์ล่วงรู้ถึงการมีอยู่ของพวกเราก็คงเป็น

เรื่องต้องห้ามอีกต่างหาก’

‘ถ้าฉัน ก็จะมีมอร่างชั่วคราวบนโลกให้ทีแล้วกัน เหนือ ก็สามารถจะติดต่อกับพวกมนุษย์ได้โดยไม่ต้องเสี่ยงว่าพวกนั้นจะรับรู้ถึงการมีอยู่ของพวกเราแล้ว’

ร่างชั่วคราว? ผมยิ่งกังวลหนักกว่าเก่า

‘แล้วหน้าที่เดิมของผมล่ะครับ จะทำไง?’

‘ไม่ต้องห่วง เธอเป็น “มัคคุเทศก์” ที่เก่งกาจก็จริง แต่ “มัคคุเทศก์” คนอื่นๆ ยังมีอีกมากมาย ช่องโหว่ที่เธอออกไป จะให้คนอื่น ๆ ช่วยกันปิดให้’

‘แต่ว่า.....’ ผมลองพยายามจะคัดค้าน จะให้ตัวตนที่สูงส่งอย่างผมลงไปใช้ชีวิตอยู่กับพวกมนุษย์ที่แปดเปื้อนไปด้วยกิเลสนั้น มันก็ไม่ต่างจากฝันร้าย

‘.....! รอประเดี่ยวนะ’

พอห้ามผมที่กำลังจะเสริมวาจาวิญญานแล้ว หัวหน้าก็นิ่งเงียบไป ผมเองรู้ตัวว่าหัวหน้ากำลังทำอะไรอยู่ก็พลอยเงียบตามไปด้วย หลายชั่วกัปพริบตาต่อมา หัวหน้าก็พิมพ์ท่าอย่างนอบน้อมว่า ‘ขอให้เป็นไปตามประสงค์ของ “นายท่าน” ครับ.....’

ผมโล่งอก หัวหน้าได้รับวจาจาก ‘นายท่าน’ แล้ว และ ‘นายท่าน’ คงกล่าวว่า ‘จะให้ “มัคคุเทศก์” เก่งๆ ไปคลุกคลีกับพวกมนุษย์ได้อย่างไร’ อย่างแน่นอน แต่ในพริบตาต่อมา วาจาวิญญานที่หัวหน้าเปล่งออกมาอย่างนึกสนุกก็ทำลายความหวังของผมลงอย่างยับเยิน

‘ได้รับวจาจาก “นายท่าน” แล้ว ท่านบอกว่า “นำสนุกดี เอาตามนั้นเลย” ’

ขณะที่ฟังวาจาวิญญานนั้นอย่างตกตะลึง ผมก็ล้มเลิกที่จะคัดค้าน

อีกต่อไป การขัดขืนคำสั่งหัวหน้านั้น ถ้าเตรียมตัวมาดีพอก็ยังสามารถทำได้ แต่การขัดขืนวจนะของ ‘นายท่าน’ นั้นไม่อาจจะเป็นไปได้ เพราะผมถือกำเนิดมาเพื่อทำให้ความประสงค์ของนายท่านกลายเป็นจริง และมีตัวตนอยู่เพื่อการนั้นเท่านั้น

มีวจาวิญญานเดียวที่ผมควรจะพูด และพอจะพูดได้ ผมเอ่ยวจาวิญญานอย่างนอบน้อม ไม่ให้ถูกล่วงรู้ได้ถึงความลับที่หวงภายใน

‘.....ขอให้เป็นไปตามประสงค์ของ “นายท่าน” ครับ’

อ้าว ระหว่างที่มีวแต่อธิบายเสียยืดยาว ลานสายตาที่ถูกล้อมด้วยหิมะ เป็นสีขาวโพลนก็เริ่มจะสั่นไหว หรือว่านี่คือสิ่งที่เขาเรียกกันว่าแผ่นดินไหว?

.....ไม่สิ นี่ไม่ใช่แผ่นดินไหวซะะ ลานสายตาคงไม่มีทางตีลังกา 360 องศาเพราะแผ่นดินไหวแน่ๆ

อ้อ นี่เอง สิ่งที่เราเรียกว่า ‘วังเวียง’ อิม มันก็ขวนพะอืดพะอมไม่เบาอยู่นะ อย่างกับไส้พุงในท้องกำลังเต้นระบำอยู่อย่างนั้นแหละ อือ? ไอ้โครงสร้างติดกับท้องสำหรับการเคลื่อนไหวที่เรียกว่า ‘ขา’ ทำไม่ถึงใส่แรงเข้าไปไม่ได้ แล้วแบบนี้จะไปไหนได้ อย่างนี้ก็แย่นะสิ

ผมไร้กำลัง ได้แต่นอนแบ็บอยู่ตรงนั้น อยกาจะลืมนะอะไรๆ ให้หมดสิ้นเอาแต่นอนหลับตาอยู่อย่างนั้น

...จะยังงี้ก็ไม่รู้ละ แต่สภาพแบบนี้มันถือว่าไม่ดีเอามากๆ หรือเปล่า? คึ้นๆ ว่าดวงวิญญานที่ผมเคยไป ‘นำทาง’ ให้บนภูเขาคิมเม่เมื่อก่อนหน้านี้จะเคยพูดก่อนตายว่า “ขึ้นหลับเมื่อไหร่ ตายเมื่อนั้นนะเพีย!” หรือเปล่านะ

แล้วภาพทิวทัศน์ที่เพิ่งจะเห็นในไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมาจะเริ่มจะปรากฏวูบๆ วาบๆ ต่อเนื่องกันในหัว นี่คือนี่ที่เขาเรียกกันว่า ‘ภพย้อนชีวิต’

นะเหรอ? แต่ว่าภาพย้อนชีวิตที่ผมได้เห็นบนพื้นโลกแค่ไม่กี่ชั่วโมง มันช่าง
ไร้ความหมาย มีแต่ภาพหมู่ไม้ที่ถูกน้ำแข็งเกาะและถนนบนภูเขาที่หิมะ
ปกคลุมเท่านั้นที่ลอยขึ้นมาให้เห็น

เป็นความผิดของหัวหน้าผมเองแหละ ที่ดันส่งผมลงมาในวันที่พายุหิมะ
พัด ห้างไกลจากจุดเป้าหมาย แคมป์อยู่ในชนสำหรับหน้าร้อนอีกต่างหาก

ขณะที่ผมเริ่มจะคิดหาข้อแก้ตัวกับ ‘นายท่าน’ จู๋ๆ ก็มีของนุ่มๆ
อุ่นๆ มาสัมผัสหัว

“มาทำอะไรอยู่ตรงนี้เหรอ?”

มีเสียงทักทายจากเหนือหัวขึ้นไป ผมเงยหน้ามองอย่างอ่อนล้า มี
มนุษย์เพศเมียวัยเยาว์...หรือที่เรียกว่าเด็กสาว กำลังเอียงคออย่างงงๆ
พลงดูบหัวผมอยู่

อายุอานามน่าจะจราวๆ ยี่สิบกระมัง สวมเสื้อ ‘ดาวน-แจ็ก-เกต’ พองๆ
ทับร่างเล็ก ๆ จมูกโตงได้รูปนวลเนียน ตาสองชั้นทางตาดกเล็กน้อยนั้น
ค่อนข้างโตเมื่อเทียบกับใบหน้าเล็กๆ

ผมรู้จักประสบการณ์พบปะกับพวกมนุษย์มานานในฐานะมัคคุเทศก์
ว่ารูปหน้าของเด็กสาวคนนี้นั้น ในโลกมนุษย์นั้นเรียกได้ว่าเป็น ‘คนสวย
ไม่ใช่เล่น’

ดูเหมือนจะหลงทางเพราะพายุหิมะนะ มีที่ไหนพอจะให้อบอุ่นร่างกาย
ได้บ้างหรือเปล่า?

ผมก็จะพูดออกไปด้วยภาษามนุษย์ แต่เสียงที่ออกจากปากไปกลับเป็น
แค่เสียง “จี้-ด.....” อย่างน่าทุเรศ

อ้อ ลิ้นของสัตว์ที่เรียกว่า ‘สุนัข’ มันไม่เหมาะกับการเปล่งเสียงภาษามนุษย์นี่นะ แม้จะถูกกักอยู่ในร่างของสัตว์ แต่พลังความสามารถในฐานะ

ยมทูตก็ยังมีอยู่อีกเยอะแยะ ถ้าอยากเปล่งวาจาวิญญานก็คงจะทำได้กระมัง ถ้าเป็นวาจาวิญญานที่พูดสื่อถึงจิตใจโดยตรงละก็ มนุษย์ก็คงจะได้ยิน แต่ ถ้าทำแบบนั้น ก็จะไม่ความแตกต่างว่าผมไม่ใช่สุนัขอธรรมดา ผมก็เลยได้แต่ทำตาปรอยมองหน้าเด็กสาว ใช้วิธี ‘บอกเล่าด้วยสายตา’

“อ้อ เหนื่อยๆ หลงทางสินะ”

ไม่รู้เหมือนกันว่าเธอตีความจากสายตาของผมได้อย่างไร แต่เด็กสาวก็ลูบหัวผมอีกครั้ง สัมผัสจากฝ่ามืออุ่นๆ ให้ความรู้สึกดี จนผลเอกระดิกทางซ้ายที่ขาที่โดยอัตโนมัติ

แต่ว่า เด็กสาวคนนี้มาจากไหนกันนะ? แล้วจู่ๆ ผมก็นึกขึ้นมาได้ว่า แขนเสื้อสีขาวที่แลบออกมาให้เห็นจากเสื้อดาร์นแจ็กเกตที่เด็กสาวสวมอยู่นั้น เป็นชุดที่เรียกว่า ‘เสื้อกาวน์’ เป็นชุดทำงานที่สวมกันในสถานที่ที่ดูแลผู้ป่วย

“เฮ้! โรงพยาบาลฉันอยู่ตรงไหนเอง ลูกไหนหรือเปล่าเนี่ย?”

เด็กสาวขี้มือไปทางด้านในของพายุหิมะ ผมเพิ่งตามอง มีประตูเหล็กใหญ่หิมามาเปิดแง้มอยู่ จากตรงนั้นมองเข้าไปเห็นสวนที่ถูกปกคลุมด้วยหิมะ ด้านในของสวนเป็นอาคารแบบตะวันตกสูงสามชั้นปรากฏอยู่เลือนรางในพายุหิมะ ป้ายที่แขวนไว้ที่ประตูใหญ่เขียนไว้ว่า ‘โรงพยาบาลโอกะโนะอุเอะ’

“โฮ่ง!” หลุดเสียงแสดงความยินดีออกไปจากลำคอ

ที่นี่แหละที่หัวหน้าของผมระบุให้เป็นที่ลดตำแหน่งงาน...เฮ้ย ไม่ใช่ที่ทำงานใหม่ของผม

ผมพยายามเกร็งกำลังที่ยังเหลืออยู่ลุกขึ้น ออกเดินเคียงข้างเด็กสาวมุ่งไปยังประตูใหญ่

“ฮะ ก็เดินได้นี่นา ว่าแต่ฉันชื่อนาโอะนะ อาซาสึนะ นาโอะ แล้วเธอล่ะ?”

เด็กสาวที่บอกว่าชื่อนาโอะ ลูบหลังของผมที่ขาพอลนด้วยหิมะพลาง

เอ่ยถาม ผมเผละบอกชื่อจริงที่ได้รับจาก ‘นายท่าน’ ออกไป แต่กลับมีแค่เสียง “โส่ง” ออกมา แต่ต่อให้เปล่งเสียงออกมาได้ เด็กสาวที่เป็นมนุษย์ก็คงไม่ได้ยินชื่อแท้จริงของผมอยู่ดีนะแหละ

“เธอห อั้ง ฉันจะคิดชื่อให้ตอนนี้นี้เลยก็แล้วกัน”

นาโสะตีความหมายเสียงเท่าของผมเอาตามใจชอบ แล้วก็ขมวดคิ้วครุ่นคิด ยายเด็กคนนี้ ดูเหมือนจะคิดเองเออเองได้เก่งเอากการ

“จริงสิ เอาชื่อ ‘ลีโอ’ ไหมล่ะ? ขนเธอนะ สวยอย่างกับผมทองของดิคาปริโอั้งแหละ”

ดิ-คา-ปริ-โอ?

“อ้อ ก็ไม่เลวนี่นา ลีโอ เป็นไง?”

นาโสะยิ้มพลางขยี้หัวผมเล่น

ลีโอ? อืม.....ก็ไม่เลวนะ แม้จะมีกลิ่นอายของบรรยากาศศาสตร์วอยๆ แบบศัพท์ต่างดาว แต่ก็ให้ความรู้สึกของความเป็นผู้ดี ผมเท่า “โส่ง” ออกมาดังๆ เพื่อแสดงความเห็นชอบ

“ชอบเธอ? โส่งออกไปที่ อั้งรีบไปอุ้มตัวให้หายหนาวกันเถอะ”

ครั้งนี้ไม่รู้ว่าบังเอิญหรือเปล่า แต่นาโสะเข้าใจเจตนาของผมได้อย่างตรงตัว ผมทบทวนชื่อใหม่ในหัวไปพลาง ขณะเริ่มออกเดิน

เออละ ถ้าอั้งมาแนะนำตัวกันใหม่อีกที

ผมคือยมทูตที่ถูกกักอยู่ในร่างของสุนัข และดูเหมือนจะชื่อ ‘ลีโอ’ ไปแล้ว

NB LITE

01

ยมทูต ลงมือจับงานแรก

1

หลังจากบรรจ ‘ต็อก-ฟุด’ ที่เมื่อกี้อยู่จนจกกันลึกลงไปอยู่ในท้องเรียบร้อยแล้ว ผมก็เลียรอบๆ ปาก ปลื้มปริ่มกับรสชาติเข้มข้นของเนื้อวัวที่ยังตกค้างอยู่บนปลายลิ้น เคยคิดว่าการถูกพันธนาการอยู่กับกายเนื้อเป็นเรื่องแสนเจ็บปวดรวดร้าวเพียงอย่างเดียว แต่การกระทำที่เรียกว่า ‘กินอาหาร’ ก็ไม่เลวอยู่เหมือนกัน ทว่าผู้ส่งอย่างผมไม่ได้ปล่อยตัวเองให้ตกเป็นทาสของกิเลสอย่างมนุษย์ผู้ต่ำต้อยหรอกนะจะบอกให้ แคร์นรมย์นิดหน่อยพอเป็นกระสายเท่านั้นแหละ

“กินซะเกลี้ยงเลยนี่ อยากรู้ได้บิสกิตไปกินเล่นด้วยไหมล่ะ?”

นาโสะที่ยิ้มๆ จ้องมองผมกินอาหารอยู่เอ่ยถาม ในมือมีก้อนสีน้ำตาลๆ อยู่สามก้อน ส่งกลิ่นหอมกระตุ้นความอยากอาหารอย่างรุนแรง

.....อืม ันรับหน่อยก็ได้ ผมเปลี่ยนท่านั่งไปนั่งตัวตรง ยกขาหน้าขึ้น

กลางอากาศ ทำท่าทางที่เรียกว่า ‘ขอมือ’ ไม่รู้ว่าเพราะอะไร น้ำลายจึงได้ไหลออกมาโดยไม่เจตนา

“ฉลาดจริงนะ” นาโตะวาง ‘บิส-สะ-กิต’ ลงบนจาน

ผมรีบถลาเข้าไปหาขนมอบทันที อ๊ะ เปล่านะ ผมไม่ได้ตกเป็นทาสความตะกละเสียหน่อย ผมแค่สวมบทบาททสุนัขให้สมจริงสมจัง เพื่อไม่ให้ใครรู้เข้าว่าเป็นตัวตนพิเศษเท่านั้นแหละ ไข่ๆ เรื่องมันก็แค่นั้นเอง

“อร่อยไหม?” นาโตะย่อเข่าลง จ้องหน้าผม

ผมเท่า “โส่ง” ตอบไปว่าก็ไม่เลวอยู่หรอก แค่สามวันหลังจากมาถึงโรงพยาบาลนี้ ผู้เจตนิยฉลาดอย่างผมก็ชำนาญในการแสดงอารมณ์แบบสุนัขไปแล้ว

“ดีจัง” พอลูบหัวผมแล้ว นาโตะก็ยกจานไปยังโรงอาหาร คงจะเอาไปเก็บที่ครัวซึ่งอยู่ด้านในของโรงอาหารกระมัง ผมมองตามร่างแบบบางที่ห่อหุ้มด้วยชุดกาวนี้ไป

สำหรับมนุษย์ผู้ต่ำต้อยแล้ว นี่เป็นเด็กสาวชั้นเลิศเลยเชียวละ อุดสำห้เจียดเวลาระหว่างหน้าที่การงานที่วุ่นวายมาดูแลผมที่เป็นเพียงสุนัขหลงทางตัวหนึ่งบนโลกนี้ เมื่อสามวันก่อน คนที่ช่วยอำนวยความสะดวกใจแคบจนยอมเก็บผมไว้ในโรงพยาบาลนี้ก็คือนาโตะนี่แหละ

ถ้านาโตะไม่พยายามกล่อมผู้อำนวยการโรงพยาบาลอย่างเอาเป็นเอาตายไม่สิ ก่อนจะไปถึงตรงนั้น ถ้านาโตะไม่มาเช็กประตูใหญ่โรงพยาบาลว่าปิดมิดชิดแล้วหรือเปล่า และบังเอิญเจอผมกลางพายุหิมะเข้าละก็ ร่างสุนัขนี้ก็คงจะหยุดทำงาน แล้วผมก็คงจะต้องไปพึ่งการดำหนิชอง ‘นายท่าน’ ปล่อยให้พยายาบบั้ยความรับผิดชอบไปให้หัวหน้าอย่างอูดลูดอยู่แล้วก็ได้

เพียงแค่นี้ก็ชั่วโมงที่ลงมายังพื้นโลก ผมในร่างสุนัขก็ได้ติดหนี้บุญคุณนาโสะชนิดขดไข้ไม่หมดสิ้น แล้วจะทดแทนบุญคุณนี้ได้อย่างไร? จริงสิหลายสิบปีให้หลัง ตอนที่นาโสะตาย ผมก็จะมาช่วยนำทางวิญญาณของเธอไปส่งให้ ‘นายท่าน’ ด้วยตัวเองเลยก็แล้วกัน ผมตัดสินใจอย่างแน่วแน่ว่า พลังอำนาจมหัศจรรย์ ร่างกายนี้พอหนึ่งท้องตึง หนึ่งตามันก็ชักจะหย่อน ถ้าผมเป็นสุนัขธรรมดาๆ ก็คงจะหลับปุ๋ยไปแล้ว แต่ผมมาอยู่ที่นี่ด้วยภารกิจอันสูงส่งจาก ‘นายท่าน’

ผมสะบัดหัวเบาๆ สลัดเอาความวุ่นงันออกไปจากกะโหลก แล้วออกเดินมาตามทางเดิน ทางเดินนั้นปูด้วยพรมนุ่ม ๆ ที่ห่อหุ้มสบายอุ้งเท้า

ผมเหลียวซ้ายแลขวาพลางเดินอย่างสง่าผ่าเผยไปตามทางเดินกว้างๆ ตามทางเดินมีเฟอร์นิเจอร์ตกแต่งที่แม้จะเก่าคร่ำคร่าแต่ก็ดูหรูหราวางอยู่ตัวอย่างเช่น นาฬิกาโบราณขนาดมหึมาซึ่งละทิ้งหน้าที่บอกเวลาไปแล้วที่วางอยู่สุดทางเดิน โดยภาพรวมแล้วให้ความรู้สึกถึงการดำรงอยู่ที่โอ้อ่าเคร่งขรึม

ที่ฟากหนึ่งของทางเดิน มีประตูขนาดใหญ่อยู่สองบาน แต่ละบานเชื่อมต่อไปยังโรงอาหารและห้องสันทนาการรวมซึ่งกลายเป็นที่พำนักหลักของผม ทั้งสองห้องต่างก็ใหญ่พอที่จะจัดงานแต่งงานขนาดเล็กภายในห้องได้ และที่สุดปลายทางเดิน ข้างๆ นาฬิกาโบราณ มีบานประตูเล็กซึ่งเชื่อมต่อกับห้องประกอบอาหาร ที่ผนังตรงกันข้ามของทางเดินมีหน้าต่างขนาดใหญ่อยู่สี่บาน แต่ละบานล้วนนำเอาแสงแดดสดใสเข้ามาสู่ภายใน

ด้วยงานนำทางดวงวิญญาณ ก่อนหน้านั้นผมเคยเห็นสถานที่ที่เรียกว่าโรงพยาบาลมากมาย ทว่าโรงพยาบาลนี้กลับขีดเส้นแบ่งตัวเองออกจากโรงพยาบาลอื่นๆ ที่เคยพบเห็นมา เพราะถ้าหากเป็นโรงพยาบาลทั่วไปละก็

จะไม่มีทางอนุญาตให้เอาสัตว์ที่อาจจะเป็นพาหะนำโรคอย่างผมไว้ใน
โรงพยาบาลอย่างเด็ดขาด

อันที่จริงแล้ว ตอนที่นาโสะพามาเข้ามายังอาคารแห่งนี้ หัวหน้า
นางพยาบาลวัยกลางคนร่างอวบตัวมก็เบิกตากว้างแล้วบอกว่า “พาไปปล่อย
เดี๋ยวนี้” แต่นาโสะกลับเถียงว่า “ทำแบบนั้นน่าสงสารออก ให้เขาอยู่ที่นี้
จนกว่าจะหาเจ้าของเจอเถอะ” ซึ่งสำหรับยายเด็กคนนั้นแล้วถือว่าเป็นการ
โต้แย้งอย่างแข็งขันเอาการทีเดียว

บรรยากาศตึงเครียดแล่นผ่านระหว่างนางพยาบาลทั้งสองคนชั่วขณะ
แต่เมื่อถูกจ้องด้วยสายตาที่แฝงความเอาจริงเอาจังของนาโสะเข้า
ไป หัวหน้านางพยาบาลก็ถอนใจยอมอ่อนข้อให้ บอกว่า “ถ้าผู้อำนวยการ
อนุญาตก็ตามใจ”

แต่ต่อให้เป็นเป็นนาโสะที่เผยความเข้มแข็งจนดูไม่สมกับรูปลักษณ์
ภายนอกต่อหัวหน้านางพยาบาล เธอก็ดูเหมือนจะเกร็งๆ อยู่ ตอนที่พามา
ไปยังห้องของผู้บริหารที่เป็นนายใหญ่ของโรงพยาบาลนี้ และมีเธอก็สั้น
อยู่น้อยๆ ตอนที่เคาะประตูที่มีป้ายบอกว่า ‘ห้องผู้บริหาร’ ซึ่งอยู่บน
ชั้นสามของโรงพยาบาล

“.....เข้ามา” เสียงราบเรียบไร้อารมณ์ดังผ่านประตูออกมา นาโสะจึง
ผมเข้าไปในประตู ภายในนั้นเป็นห้องเรียบๆ ที่มีโต๊ะเก้าอี้และชั้นหนังสือ
ขนาดมหึมาที่ล้นไปด้วยหนังสือทางการแพทย์

“มีธุระอะไร?”

“คือว่า.....พะ ผู้บริหารคะ เจ้าหน้าที่นี้หลงทางมา ถ้าเป็นไปได้
ก็อยากจะเอาไว้ที่นี่.....”

ชายกลางคนร่างผอมที่ถูกเรียกว่าผู้อำนวยการเงยหน้าขึ้นมา มองผ่านแว่นสายตารอบหนามายังผมราวกับจะประเมินค่า

“รู้ไหมว่าที่นั่นคือที่ไหน?”

“.....คะ” นาโตะตัวลึบ ตอบเบาหวิวราวกับเสียงจะเหือดหาย

“รู้ทั้งรู้แล้วยังคิดว่าควรจะทำอะไรกับตัวนั้นไว้ที่นั่นอีกงั้นหรือ?”

พอเห็นนาโตะก้มหน้า ไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไรแล้ว ผมก็เปลือยตัวคำรามออกมา นาโตะคุกเข่าลง ลูบหัวผมด้วยท่าที่เหมือนจะกอดคอเอาไว้ อาจจะทำให้ผมจะกระโจนเข้าไปใส่ผู้อำนวยการก็ได้

“เอ้อ.....หนูจะเลี้ยงไว้ข้างนอกนะคะ ถ้าแบบนี้ก็จะไม่รบกวนผู้ป่วย.....”

“ไม่ได้” ข้อเสนอของนาโตะถูกผู้อำนวยการปัดทิ้งในคำเดียว

ข้างเป็นผู้ชายที่แล้งน้ำใจเสียจริง เวลาที่ชายคนนี้ตาย จะเอาดวงวิญญาณไปถ่วงทิ้งไว้ที่ก้นทะเลหลายๆ วันเลยคอยดู ผมตัดสินใจแฉ่งแฉ่งจะคำรามดังกว่าเดิม แต่ก่อนอื่นจะต้องทำให้ผู้อำนวยการเปลี่ยนใจเสียก่อน เพราะโรงพยาบาลนี้แหละคือ ‘ที่ทำงาน’ ใหม่ของผม

ไม่มีทางเลือก ผมรวบรวมสมาธิ แม้จะถูกกักอยู่ในร่างของสุนัข แต่พลังในฐานะยมทูตนั้นก็ไม่ได้สูญหายไปไหน สำหรับจิตวิญญาณที่สูงส่งจนห่างไกลจากมนุษย์อย่างผม แต่การแทรกแซงวิญญาณมนุษย์อันต่ำต้อยเพื่อควบคุมการกระทำและคำพูดเป็นการชั่วคราวนั้นเชื่อว่าทำได้

การแทรกแซงวิญญาณที่มีร่างกายเป็นเกราะป้องกันนั้นเดิมทีไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ แต่ตอนนี้ผมมีร่างกายซึ่งมนุษย์สามารถจะรับรู้ได้ ด้วยเหตุนี้จึงดึงความสนใจมาหาและแทรกแซงวิญญาณได้ง่ายขึ้น ขอแค่ให้สบตากันก็พอ จักขุประสาทนั้นเชื่อมต่อโดยตรงกับจิตได้สำนึก แค่อายุตาประสานกัน

ผมก็สามารถจะแตะต้องวิญญาณที่อยู่เลยไปจากนั้นได้

มันเป็นความสามารถใกล้เคียงกับสิ่งที่มนุษย์เรียกว่า ‘การสะกดจิต’ แต่การสะกดจิตของมนุษย์ไม่อาจจะเทียบความสามารถนั้นของยมทูตอย่างผมได้ เพราะไม่เพียงแต่ควบคุมพฤติกรรมได้ในระดับหนึ่งเท่านั้น แต่ยังอ่านความคิดได้ ยิ่งถ้ามนุษย์กำลังหลับอยู่ละก็ ยังสามารถเข้าไปในความฝันได้ด้วย

แต่ขณะที่ผมจวนจะใช้ความสามารถนี้ จู่ๆ ผู้อำนวยการก็เอ่ยปากขึ้นมา “ถ้าจะเลี้ยง ก็เลี้ยงในอาคารซะ”

คำพูดที่เกินคาดหมายทำเอาผมถึงกับเบิกตากว้าง ยกเลิกการรวบรวมสมาธิ

“เอ๋? ได้หรือคะ” นาโสะเองก็พลอยเบิกตาที่โตอยู่แล้วโตยิ่งกว่าเดิมไปด้วยกับผม

“สัตว์นั้นจะส่งอิทธิพลที่ติดใจจิตใจของผู้ป่วย แต่ถ้าจะเลี้ยงละก็ ให้เลี้ยงไว้ในอาคารที่สัมผัสกับผู้ป่วยได้”

“ฮะ ค่ะ คือ.....” นาโสะอีกอึก ไม่รู้ว่าควรจะตอบว่ายังไงดี

“ยังมีอะไรอีกหรือ?”

“เปล่าค่ะ ขอขอบคุณค่ะ”

นาโสะโค้งให้อย่างนอบน้อม ผมเองก็พลอยทำความเคารพตามไปด้วย

“.....เรื่องดูแลนะ ก็เป็นหน้าที่เธอที่ต้องทำให้ดีด้วยล่ะ”

ผู้อำนวยการมองผมที่กำลังค้อมหัวให้อย่างประหลาดใจนิดหน่อย เอ่ยคำพูดออกมาอย่างเฉยเมย แล้วก็เบนสายตาจากพวกเรากลับไปยังเอกสารที่อยู่บนโต๊ะ

และด้วยการยอมรับว่า ข้อดีของเสน่ห์อันล้นเหลือของผมมีมากกว่า ความเสี่ยงที่จะแพร่กระจายเชื้อโรค ตั้งแต่สามวันก่อน ผมก็ได้สร้างฐานะ ที่มั่นคงในฐานะตัวแทนของโรงพยาบาล ซึ่งดูเหมือนมนุษย์จะเรียกมันว่า 'มาสคอต' หรือ 'สัตว์เลี้ยง' อะไรทำนองนี้แหละ

แต่ต่อให้ความสว่างงามเลิศหรูดูดีของผมจะช่วยเยียวยาจิตใจให้ผู้ป่วย ได้เพียงไร แต่หากที่นี้เป็นโรงพยาบาลทั่วไป ผมก็คงไม่อาจจะเดินเที่ยวไป ในอาคารตามใจชอบได้แน่

ผมเดินไปตามทางเดินพลางรวบรวมสมาธิ แล้วก็ได้กลิ่นไม่น่ารื่นรมย์ เป็นกลิ่นหวานผสมผสานกับกลิ่นเน่า ผมหันไปตามทิศทางที่กลิ่นนั้นโชนมา ตรงตำแหน่งก่อนจะสุดทางเดินเล็กน้อย มีบันไดขนาดใหญ่เชื่อมระหว่าง ชั้นอยู่

ผมรู้จักกลิ่นนี้ดี แม้ประสาทดมกลิ่นของสุนัขจะเป็นเลิศ แต่สุนัขธรรมดา ก็ไม่น่าจะดมกลิ่นนี้ได้ ที่ผมได้กลิ่นไม่ใช่เพราะผมเป็นสุนัข แต่เพราะ คุณสมบัติแท้จริงของผมคือยมทูต

มนุษย์ที่ตระหนักว่าตัวเองถึงที่ตายจะส่งกลิ่นออกมา ซึ่งมีแต่จิตวิญญาณ ระดับสูงเท่านั้นที่จะรับรู้ถึงวิเวทที่เป็นเอกลักษณ์นี้ได้

มนุษย์ที่พึงพอใจกับชีวิต ยอมรับความตายอย่างสงบนั้น จะปล่อย กลิ่นหอมสดชื่นคล้ายกับกลิ่นใบไม้อ่อนออกมา วิญญาณมนุษย์ที่ส่งกลิ่นหอม เช่นนั้นออกมาขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ จะติดตามการนำทางของพวกเรา ไปหา 'นายท่าน' โดยไม่อืดเอื้อน แต่ที่รับมือได้ยากก็คือพวกที่ส่งกลิ่นหวาน เอียนๆ เหมือนผลไม้เน่าออกมานี้แหละ พวกนี้มีความผิดหวังอย่างรุนแรง ต่อชีวิตของตนเอง ไม่อาจจะยอมรับความตายที่ใกล้เข้ามา วิเวทอันไม่น่า

พึงใจที่คนพวกนี้ปล่อยออกมานั้น ยมทูตอย่างพวกเราเรียกกันว่า ‘กลืนเน่า’

ยิ่ง ‘กลืนเน่า’ นี้เข้มข้นเท่าไร ก็ยังมีโอกาสสูงที่มนุษย์ซึ่งส่งกลืนนี้ ออกมาจะถูกพันนาการด้วย ‘ความอาลัย’ และกลายเป็นวิญญาณติดที่ หลังจากตายไปแล้ว ‘กลืนเน่า’ ที่อบอวลลงมาจากบันไดนั้นรุนแรงจนถึง กับต้องนิรwanaเลยเชียวละ

ใช่ ที่นี้ไม่ใช่โรงพยาบาลธรรมดาๆ มันคือโรงพยาบาลที่รักษาแบบ บริบาลประตังชีวิต หรือเรียกอีกชื่อว่า ‘ฮอสพิซ’ เป็นที่พำนักสุดท้ายของ มนุษย์ที่ป่วยไข้ไร้ทางรักษา ขณะที่บำบัดความเจ็บปวดทางร่างกายและ จิตใจในวาระสุดท้ายไปด้วย

ผมเฝ้านำมองขึ้นไปตามบันได ยึดตัวออกเต็มที่ ตั้งแต่จุดลงมาอยู่ ในร่างสุนัขบนโลกได้สามวัน ร่างกายก็เริ่มจะคุ่นชินกับโรงพยาบาลแล้ว ถ้าไม่เริ่มงานเสียที ก็คงจะโดนหัวหน้าจอมจู้จี้กระแนะกระแหนใส่เอาแน่

จะต้องพบปะกับพวกผู้ป่วยว่าที่วิญญาณติดที่ในโรงพยาบาลนี้ ช่วย ปลดปล่อยจาก ‘ความอาลัย’ นั้นแหละคือภารกิจจาก ‘นายท่าน’ ที่ มอบหมายให้ผมทำให้ลุล่วง แม้จะเป็นงานที่ไม่ได้สมัครใจทำ แต่ก็จ ะทุ่มเทให้จนสุดความสามารถ

ผมเริ่มขึ้นบันไดอย่างว่องไว มุ่งหน้าไปยังชั้นสองที่ ‘กลืนเน่า’ ตลบ อบอวลอยู่

เออละ เริ่มงานแรกด้วยร่างกายนี้กันเสียที

2

ขึ้นบันไดจนไปถึงอีกราวสามขั้นก่อนจะไปถึงขั้นสอง ตรงด้านประจันหน้ามองเห็นสถานที่ที่พวกพยาบาลกำลังทำงานกันอยู่ ดูเหมือนจะเป็นที่ที่เรียกว่า ‘เนิส-สะ-เต-ชั่น’ ผมย่อตัวลงไม่ให้พวกนางพยาบาลเห็น

แต่ชื่อเรียกว่า ‘เนิส-สะ-เต-ชั่น’ นี่มันอะไรกันนะ? เป็นคำศัพท์นำเข้ามาจากต่างดาวหรือเปล่า ไม่เข้าใจเสียเลยว่าจะเอาคำศัพท์พรรค์นี้มาใช้ไปเพื่ออะไร

ผมทำงาน ‘มัดคุเทศก์’ อยู่ในประเทศนี้มานาน แม้จะไม่สนใจกับมนุษย์ผู้ต่ำต้อย แต่ระหว่างที่ทำงานก็เริ่มสนใจศิลปะและวัฒนธรรมอย่างดนตรีหรืองานจิตรกรรมที่พวกมนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นมาอยู่บ้าง อาจจะเป็นความลำเอียงที่เกิดจากการเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันมานานก็ได้ แต่มีความรู้สึกว่า ‘วะบิ-ชะบิ’¹ ที่ประเทศที่เรียกว่าญี่ปุ่นนี้ให้กำเนิดขึ้นมา นั่นเป็นวัฒนธรรมชั้นเลิศในการขัดเกลาจิตวิญญาณได้อย่างสงบเงียบ ลึกซึ้ง แล่งดงาม

แต่ ทั้ง ๆ เช่นนั้น ในปัจจุบัน วัฒนธรรมจากภายนอกได้ไหลบ่าเข้ามายังประเทศนี้ และวัฒนธรรมดั้งเดิมอันงดงามทว่าเปราะบางของประเทศนี้ กำลังเริ่มเสื่อมสลายราวกับกลีบดอกซากุระที่ร่วงโรย และผมเองก็ปวดร้าวกับเรื่องนี้มานานพอสมควรแล้ว การกระเดาะใช้คำศัพท์ต่างแดนนั้น แค่คิดผมก็ขยะเขยงแล้ว

ฮะ นี่ไม่ไหวเวลาจะมาคิดเรื่องนั้น ผมยังคงย่อตัวอยู่ เหลือกตาขึ้น

¹ วะบิ-ชะบิ : หนึ่งในปรัชญาแห่งการดำรงชีวิตที่ฝังรากลึกอยู่ในจิตวิญญาณของชาวญี่ปุ่น กล่าวอย่างรวบรัดวะบิ-ชะบิ คือสุนทรียภาพอันเรียบง่าย สมถะ ไม่ยึดติดในความสมบูรณ์แบบ

แอมมองเข้าไปในเนิส-สะ-เต-ชั่น พยาบาลสองคนกำลังเดินวนไปวนมากัน
วุ่นวายอยู่ข้างใน หนึ่งในนั้นคือนาโสะ โชคดีที่ทั้งคู่กำลังเช็กระบบทีกหรือยา
อยู่ ก็เลยไม่ได้มองมาทางนี้

แม้ผมจะได้รับอนุญาตให้อาศัยอยู่ในคฤหาสน์แห่งนี้ได้ แต่ก็จำกัดอยู่
เฉพาะชั้นหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากถูกพบว่าแอบขึ้นมายังชั้นสองที่มีห้องผู้ป่วยอยู่
ละก็ อย่างเลวร้ายที่สุดก็คงจะถูกไล่ตะเพิดออกไปจากที่นี่ ในปากแห่งผาก
หัวใจเต้นระทึกตาม

ตอนนี้แหละ ผมใส่แรงเข้าไปในขาทั้งสองข้าง พุ่งตัวขึ้นบันไดไปรวดเดียว
สามขั้น ผ่านหน้าเนิส-สะ-เต-ชั่นไปอย่างรวดเร็ว พอขึ้นชั้นสองมาได้ ผม
ก็แอบหลังกระถางต้นไม้ขนาดใหญ่ เกลียวมองดูด้านหลัง ไม่มีวิแววว่า
นางพยาบาลจะไล่ตามมา ดูเหมือนจะยังไม่ทันเห็นกัน

ก่อนหน้าที่จะถูกกักอยู่ในร่างนี้ ผมไม่เคยต้องใส่ใจกับสายตาของ
มนุษย์ ไปไหนมาไหนได้โดยไม่ต้องสนใจกับแรงโน้มถ่วงหรือผนัง แบบนี้
มันช่างน่ารำคาญแท้

ผมไล่สายตามองเข้าไปยังสุดทางเดิน ที่นั่นมีทางเดินกว้าง ๆ ยาว ๆ
เช่นเดียวกับชั้นหนึ่ง สองฟากมีห้องอยู่ข้างละห้าห้อง เรียงรายอยู่ใน
ตำแหน่งเหลื่อม ๆ กัน

จากข้อมูลที่รวบรวมมาจากคำพูดที่นาโสะเล่าให้ผมฟังในสามวันที่
ผ่านมา ห้องผู้ป่วยมีแค่สิบห้องนี้ ทั้งหมดเป็นห้องเดี่ยว นั่นก็เท่ากับว่า
รับผู้ป่วยสูงสุดได้เพียงสิบคน แกรมในปัจจุบันนั้น อย่่ว่าแต่สิบคนเลย
ดูเหมือนห้องจะมีคนเข้าอยู่ไม่ถึงครึ่งเสียด้วยซ้ำ

ผมทำจุกพุดปิดตมกลิ้ง ในทางเดินกว้าง ๆ เพดานสูงหูหรือนั้นตลบ

อบอวลไปด้วย ‘กลิ่นเน่า’ หวานเยียนๆ จนแทบจะลมใส่

เอาละสิ ผู้ป่วยคนไหนกันนะที่นั่น่าจะกลายเป็นวิญญาณติดที่? ผมค้นหาต้นกำเนิดของ ‘กลิ่นเน่า’ ที่คลุ้งคลุ้งรุนแรงอยู่ทั่วทางเดิน

.....นี่มันอะไรกัน? หลังจากขยับจมูกอยู่หลายวินาที ผมก็เอียงคออย่างงงๆ

หนึ่ง.....สอง.....สาม.....สี่..... ในทางเดินมี ‘กลิ่นเน่า’ สี่แบบลอยอยู่ ‘กลิ่นเน่า’ ของแต่ละคนแตกต่างกันออกไปเล็กน้อย ทั้งๆ ที่มีผู้ป่วยอยู่เพียงไม่กี่คน แต่กลับมี ‘กลิ่นเน่า’ ถึงสี่แบบ นั่นก็คือผู้ป่วยแทบทั้งหมด เป็นว่าที่วิญญาณติดที่ และผมจะต้องทำ ‘หน้าที่’ กับทุกๆ คน

ซักจะหน้ามืดเสียแล้วละสิ แม้จะเป็นประเทศนี้ในยุคนี้ ซึ่งมีอัตราส่วนการกลายเป็นวิญญาณติดที่สูง แต่คนที่จะกลายเป็นวิญญาณติดที่ก็มีเพียงหนึ่งในหลายสิบคนเท่านั้น ถ้าไม่มี ‘ความอาลัย’ ที่รุนแรงแล้วละก็ ไม่มีทางจะเป็นวิญญาณติดที่กันได้ง่ายๆ สำหรับวิญญาณที่หลุดพ้นออกจากร่างกายแล้ว การตกค้างอยู่ในโลกนานเกินไป ก็ไม่ต่างจากการเปลือยเปล่าอยู่ในอากาศหนาวเย็น การที่ผู้ป่วยส่วนใหญ่ในโรงพยาบาลส่ง ‘กลิ่นเน่า’ ออกมานั้น มันออกจะผิดปกติเกินไปหน่อย

หรือว่าที่ผมถูกส่งตัวมาที่นี่ก็เพราะเป็นสถานที่แบบนี้ ดูท่าจะเป็นงานใหญ่เสียแล้ว

เหลียวกลับไปมองด้านหลัง ดูให้แน่ใจว่าไม่มีนางพยาบาลโผล่มาแล้วผมก็ถลันเข้าไปหาประตูบานที่ใกล้ที่สุดที่ ‘กลิ่นเน่า’ ไซยออกมา ไขว้เข้าหน้าผลักบานประตูแบบบานเลื่อนให้แง้มออกเล็กน้อย แล้วก็ลอดผ่านช่องว่างนั้นเข้าไป

ที่ที่มุดเข้าไปนั้นเป็นห้องขนาดสิบเสื่อ² ผมมองไปรอบห้องอย่างระมัดระวัง เช่นเดียวกับชั้นล่าง รูปแบบห้องที่นี่ก็ต่างจากห้องผู้ป่วยทั่วไปเช่นกัน

ในห้องจัดวางเครื่องเรือนแบบตะวันตกที่เก่าคร่ำคร่าแต่ให้บรรยากาศ หูหฺรา บนผนังมีหน้าต่างบานใหญ่ ด้านหน้าวางเตียงแบบตะวันตกที่เรียกว่า 'เบด' เอาไว้ บนเตียงที่ดูหูหฺราและหนักอึ้งซึ่งสลักลายตรงนั้นตรงนี้ไว้ นั้น มีชายคนหนึ่งนอนอยู่

".....หมา?" ชายบนเตียงพอเห็นผมเข้าก็ทำตาโต

ความรู้สึกแรกต่อชายผู้นี้ก็คือ 'ต้นไม้ตายซาก' แขนที่โผล่พ้นชุดผู้ป่วย ออกมานั้น ห่อหุ้มด้วยผิวหนังสีเหลืองแห้งผากที่ราวกับจะปริแตกได้ทุกขณะ แก้มตอบ รอบๆ ตาลึกโหลดำคล้ำ และดวงตาที่กำลังจ้องมองผมอยู่นั้น ส่วนที่เป็นตาวากกลับข้อมด้วยสีออกเหลืองราวกับสีไปแดง นี่เป็นอาการป่วยที่เรียกว่า 'ดีซ่าน' โดยเกิดจากการทำงานบกพร่องของอวัยวะภายใน ที่เรียกว่าตับ ซึ่งผมรู้ได้จากประสบการณ์ทำงานมัคคุเทศก์มายาวนาน

ต่อให้เป็นคนธรรมดา หากได้เห็นรูปลักษณ์นี้ก็คงรู้ได้ไม่ยากกว่าวาระสุดท้ายของชายผู้นี้ใกล้เข้ามาเต็มทีแล้ว

"อ้อ คงไปที่คุณนาโฮะเล่าให้ฟังสินะ..... ที่ว่าเลี้ยงสุนัขไว้ละ" ชายคนนั้น รำพึงกับตัวเอง

ดูเหมือนนาโฮะจะเล่าเรื่องของผมให้พวกผู้ป่วยฟังแล้ว แบบนี้ก็ทำงานง่ายขึ้นอีกหน่อย

เด็กคนนี้เป็นคนดีจริงๆ นะแหละ พอนึกถึงนาโฮะขึ้นมา ไม่รู้ว่าทำไม

² ขนาดห้องผู้ป่วยวัดโดยเทียบขนาดเสื่อทาทามิแบบดั้งเดิมของญี่ปุ่นซึ่งขนาดนี้จะแตกต่างกันไปตามภูมิภาค แต่ขนาดของโตเกียวมันจะมีพื้นที่ 0.88 x 1.76 เมตร = 1.55 ตารางเมตร

❖
優しい死神の飼い方
❖

ผมชื่อ 'ลีโอ' เป็นยมทูต
ได้รับคำสั่งให้มาทำภารกิจที่โลกมนุษย์
เพื่อช่วยคนบางคนที่กำลังเผชิญหน้ากับความตาย
แต่ยังมีเรื่องค้างคาในใจ
เพราะถ้าต้องตายไปทั้งยังมีปมค้างคาในใจแบบนี้ล่ะก็
พวกเขาก็จะกลายเป็น 'วิญญาณติดที่'
ซึ่งเป็นปัญหาชวนกุมขมับของเหล่ายมทูต

แต่ไม่รู้ว่าแล้วผมจะทำงานง่ายไปรีไรัง
ผมถึงได้ถูกส่งมาทำภารกิจในร่างของน้องหมา!

แถมแต่ละคนที่ผมต้องช่วยก็ไม่ง่ายเอาซะเลย
ไหนจะเรื่องราวความรักสุดรั้นหด
คดีฆาตกรรมครอบครัวที่ลึกลับกว่าเป็นผีดูดเลือด
หรือจิตรกรที่วาดรูปไม่ได้อีก
เฮ้อ... มนุษย์นี่มีแต่เรื่องยุ่งๆ น่าปวดหัว

แต่น้องหมา เอ๊ย ยมทูต อย่างผม มีหรือจะทำได้
งานนี้น้องหมารูปหล่ออย่างผมยอมกุม่สุดตัวเลยละ!!

NBLITE

Thai language edition.
For distribution and sales in Thailand only.
จัดพิมพ์เป็นภาษาไทย เนื่องจากรายขายในประเทศไทยเท่านั้น

Bht 350.-

ISBN 978-616-515-987-6

9 786165 159876

NF-053

นวยุทธ